

Maciej Jabłoński

Pierwotne i wtórne regulacje prawne Unii Europejskiej dotyczące obszarów wiejskich

Streszczenie

W Unii Europejskiej mamy do czynienia równolegle z dwoma porządkami prawnymi, gdzie rozróżniamy prawo wspólnotowe i prawo wewnętrzne. W prawie wspólnotowym wprowadza się podział na prawo stanowione oraz prawo niestanowione (common law Wspólnot). Nierozłącznym elementem procesu legislacyjnego na poziomie europejskim jest dostosowywanie norm prawnych do zmieniającej się sytuacji faktycznej. Aby nadażyć za zmianami, które niesie postęp społeczno–cywilizacyjny, organy Unii Europejskiej muszą wychodzić takim zjawiskom naprzeciw. Dorobku prawnego Wspólnot, określanego jako *acquis communautaire*, nie da się sprowadzić do sumy praw państw członkowskich; jak również nie ma on swojego odpowiednika w rozwiązaniach prawnych przyjmowanych w innych organizacjach międzynarodowych

Rolnictwo od zawsze było obszarem, gdzie wspólnotowe prawo odgrywało istotną rolę w procesie kształtowania się prawa w innych obszarach. Wspólnotowe prawo rolne obejmuje swoim zakresem przedmiotowym ponad 60% całego prawa unijnego, co stanowi kilka tysięcy aktów prawnych, niezwykle zróżnicowanych jeżeli chodzi o formę, jak i źródło pochodzenia. Polityka rolna i żywnościowa w krajach europejskich akceptowała fakt cyklicznej natury produkcji rolnej.

Analiza prawa materialnego pozwala stwierdzić, że wspólnotowe prawo pierwotne wyznacza cele, jakie Unia Europejska powinna realizować i obliguje do osiągnięcia tych celów swoje państwa członkowskie. Założenia traktatowe legitymują organy UE do konkretyzacji zakresu przedmiotowego działań w dziedzinie Wspólnej Polityki Rolnej. Akty prawa wtórnego z kolei wyznaczają w sposób jeszcze bardziej ścisły konieczność podejmowania kreślonych działań, wskazując jednocześnie w sposób istotny warunki i granice ram prawno-finansowych. Potwierdza się proces ukierunkowania rolnictwa w stronę rozwoju obszarów wiejskich oraz stanowi się o możliwości wsparcia wspólnotowego i krajowego.

Primary and secondary EU regulations concerning rural areas

Summary

The European Union is confronted with two parallel legal orders, Community law and national law. Community law introduces the division into positive law and non-positive law (common law of the Communities). An inseparable component of the legislative process at the European level is the adaptation of legal norms to changing conditions. In order to keep up with the changes occasioned by the progress in society and civilisation, the European Union bodies must address such phenomena in advance. The total body of EU law, known as the *acquis communautaire*, cannot be reduced to the sum national laws; also, it has no equivalent in legal solutions adopted in other international organizations.

Agriculture has always been an area in which Community law played an important role in the process of modelling the regulations in other areas. Community agricultural law covers the scope of more than 60% of all EU legislation, which represents several thousand acts, highly

diverse in terms of form and source of origin. The agricultural and food policy in European countries accepted the cyclical nature of agricultural production.

The analysis of substantive law supports the conclusion that Community law sets the primary objectives that the European Union should pursue and oblige member states to do likewise. Treaties legitimize EU bodies to specify the subjective scope of activities in the Common Agricultural Policy. On the other hand, secondary legislation is even more accurate to underline the need for action, and indicates the conditions and boundaries of legal and financial frameworks. The process of orientating agriculture towards rural development has been confirmed and ways of Community and national support are long established.

Первичные и вторичные юридические регуляции Европейского Союза, касающиеся сельских территорий

Резюме

В Европейском Союзе существует два параллельных правового порядка: европейское право и внутреннее право стран. Европейское право делится на институциональное и неинституциональное (common law Содружеств). Неотъемлемым элементом законодательного процесса на европейском уровне является адаптация юридических норм к фактической постоянно меняющейся ситуации. Чтобы успеть за изменениями, которое несет за собой общественно-цивилизаторский прогресс, органы Европейского Союза должны выходить напротив таким явлениям. Правовые достижения Содружеств, определяемые как *acquis communautaire*, нельзя свести к сумме прав государств-членов, а также они не имеют своего эквивалента в юридических решениях принятых в других международных организациях.

Сельское хозяйство всегда было областью, где европейское право играло существенную роль в процессе формирования права в других областях. Европейское аграрное право охватывает свыше 60% всего права Евросоюза, его составляют несколько тысяч юридических дифференцированных актов, если речь идет о форме и источнике происхождения. Аграрная и продовольственная политика в европейских странах акцептировала факт циклической природы сельхозпродукции.

Анализ материального права позволяет утверждать, что европейское первичное право определяет цели, которые Европейский Союз должен реализовывать и обязывать достижением этих целей свои государства-члены. Трактатные предпосылки легитимируют органы ЕС к конкретизации предметной сферы действий в области Общей Аграрной Политики. В свою очередь акты вторичного права более точно определяют необходимость принятия определенных действий, одновременно указывая на условия и финансово-правовые границы. Подтверждается процесс направления сельского хозяйства в сторону развития сельских областей, и решается о возможности государственной поддержки и Евросоюза.